

6/8

Stockholms-Tidningen

har i en ledare svarat på vår kritik av vissa drag i debatten om Chrustjevs återbud. Det väsentliga är att tidningen inte med ett ord berör grundvalen för vårt angrepp: att socialdemokratiska politiker och tidningar sökt utnyttja återbudet till att framställa oppositionsledarna Hjalmarson och Ohlin som olämpliga för ansvariga poster i Sverige. Det är detta som föranlett oss att tala om tjänstvillighet mot anade ryska direktiv, en parallell till den politik som det av Ryssland beroende Finland tvingats att föra. Dessa försök att komma åt svenska partiledare genom hänvisningar till det ryska missnöjet vågar Stockholms-Tidningen nu inte upprepa, inte ens vidröra. Vi har därmed vunnit målet med våra artiklar. Att Stockholms-Tidningen ger en helt vilseledande bild av vad vi skrivit genom att utelämma det väsentliga är glädjande; tidningen har därmed tagit avstånd från de nesligheter den förut begått. Nu hetsas rent av de partiledare som för en vecka sedan påstods vara oansvariga och som vi försvarat att ta avstånd

från Dagens Nyheter, ett gott exempel på den oordning som lätt utbryter både bland trupper och hjärnceller vid brådstörtade återtag.

På vissa punkter har trots allt Stockholms-Tidningen i viss mån rätt. Då vi skrivit att försöken att diskvalificera kritiker av inbjudan till Chrustjev är "den ryska linjen i svensk politik, därför att den förbereder den kommunistiska politikens triumf" kan detta uppfattas som om det vore fråga om medvetet arbete för kommunismen — "nästan liktydigt med landsförräderi", som Stockholms-Tidningen skriver. Detta har självfallet inte varit vår mening. Då svenska socialdemokrater — några, långtifrån alla — ställt sig på ungefär samma linje som den kommunistiska regeringen i Ryssland och kommunistpartiet i Sverige är det naturligtvis inte med samma syften som de uppträder, de drivs inte av samma onda vilja. Men deras propaganda för undfallenhet och mot svenska opponenter är edligt vår mening ägnad att ha samma verkan; den står på samma plan som den ertgiftspolitik som förde till världskriget och till nazismens och kommunismens framgångar. De som i England instämde med Hitlers krav 1938—1939 att män som Churchill, Eden och Duff Cooper skulle ställas utanför ansvarig ställning i England uppträdde på exakt samma sätt som hr Undén och Stockholms-Tidningen gjort — före den nu markerade reträtten, lika välkomna för oss som det ryska återbudet.

Tidningen har också rätt då den klagar över att vi använt hårda ord i vår kritik (samtidigt som den själv jämför oss med Goebbels och McCarthy). Men vi kan aldrig finna ord för hårda för att brännmärka dem

som vill göra demokratiska svenska politiker omöjliga med hänvisning till att deras uppträdande irriterat den ryske diktatorn.

6/8

Idrottsbladet

11/8

har i två artiklar sökt gendri- va våra misstankar om att boxning och idrott över huvud inte har mycket att göra med affärer i mera egentlig mening. Vi har svårt att tro att folk i Amerika köper mera kylskåp eller maskiner från Sverige därför att Ingemar Johansson vinner en seger i New York. Idrottsbladets tyngsta argument är en hänvisning till vad som skedde efter den svenska fotbollssegern över tyskarna för ett år sedan, och det framförs på följande sätt:

Verkligheten tog sej uttryck i överkorsade svensk-tyska kontrakt, minskad omsättning på svensk-tyska affärsfronter, vägran att leverera bensin till svenska bilar, vägran att ge svenskar hotellrum etc, etc — allt affärer... som drogs in; och detta, märk väl, utan att svenska idrottsfolket gjort något illa; bara p. gr. av ett idrottsbetonat tyskt "känslotänkande"

1) Påståendena om att svensk-tyska kontrakt överkorsats osv förefaller oss alldeles godtyckliga; vi tvivlar på att det finns några sakförhållanden bakom dessa uppgifter. 2) Låt oss förutsätta att de är riktiga. I så fall berodde den tyska ilskan enligt vad som allmänt sades den tiden på att tyskarna ansåg att de svenska idrottsmännen burit sig illa åt, även om de enligt Idrottsbladets försäkran inte "gjort något illa". 3) Låt oss förutsätta att Idrottsbladet även på den punkten har rätt. Dess resonemang skulle då visa att en nation som blivit besegrad i en idrottskamp behandlar den segrande nationen illa från affärssynpunkt. Konsekvensen skulle alltså bli att vi blir sämre behandlade i Amerika därför att svensken segrade i boxningsmatchen. — Det är uppriskande med en tankeförvirring utan gränser.

Folkpartiets ungdomsförbund

har i serien "Vi debatterar" publicerat en broschyr om "Atomvapen och försvar" av Per Ahlmark. Det är en klar och koncis sammanfattning av de väsentliga skälen för anskaffande av atomvapen och en granskning av motsidans argument. Den som läser denna framställning under jämförelse med Amsas skrifter bör knappast kunna undgå slutsatsen att de sakliga skälen för atomvapens införlivande med det svenska försvaret är av överväldigande styrka. Med detta menar vi inte att känslotänket skulle tala i annan riktning. De värderingar på vilka resonemangen grundas är säkerligen ungefär desamma bland anhängarna av och motståndarna till svenska kärnvapen; vad som främst skiljer är att motståndarna — i den mån de inte är kommunister eller bestäms av taktiska beräkningar — vägrar att dra ut de konsekvenser till vilka deras egen ståndpunkt, om den blir den svenska linjen, kommer att föra. De hejdar tanken vid den självfallna oviljan mot krig och moderna stridsmedel.